

Marjan van den Berg

Sanne, Sanne

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Ja, mam Ik weet dat ik een hele tijd niet bij je ben geweest. Maar het is op het moment hartstikke druk. De camping zit helemaal vol.’ Sanne zegt het bijna ongeduldig. Hoe kan mam nu zo zeuren? Ze weet toch dat het vakantietijd is?

‘Ach kind, ik voel me niet goed. Ik ben zo raar van binnen. Net alsof er een leegte zit, ik weet het niet,’ zegt moeder klaaglijk. ‘Ben je dan ziek?’ vraagt Sanne, onderwijl de planning voor de komende week bestuderend. Als de familie Van Houten vertrekt, kan ze hun plek wel opdelen, zodat er twee tenten kunnen staan. Vanavond even langslopen, kijken of ze dan niet erg boven op elkaar komen te zitten.

‘Ach, ziek. Wat is ziek. Ik ben een oud mens. Ik heb hoge bloeddruk. Er kan natuurlijk altijd een vaatje knappen. Dat weet je maar nooit...’

‘Nee. Ik kan morgen ook met mijn auto tegen een muur knallen. Of er kan een parachutist op mijn hoofd landen. Je weet niet alles van tevoren,’ grapt Sanne. ‘Kom op, mam, hoe kom

je nou toch zo somber?’

‘Mevrouw Schoen, van hiernaast, heeft ook een beroerte gehad. Heb ik je dat al verteld?’

‘Hoezo, ook?’

‘En meneer Dermout van nummer achttien is een been kwijt. Door de suiker, hè. Ach ja, zo gaan we allemaal stukje bij beetje bergafwaarts,’ somt moeder op, Sannes vraag negerend. Sanne zucht ongeduldig. Door de glazen deur ziet ze een echtpaar met een klein jongetje naar de receptie toekomen.

‘Mam, ik moet ophangen. Ik bel je terug als het wat rustiger is, oké?’

‘Och, daar had ik het laatst ook over op de koffieochtend. Ik zeg, die kinderen, die hebben geen tijd. Die zijn maar in de weer. Geen minuut aandacht voor je, alsof er geen vaders en moeders meer zijn, die zitten te wacht-’

‘Mam. Ik bel nog. Dag!’ Sanne hangt op en haalt even diep adem om haar woede te beheersen. Als de nieuwe gasten de receptie binnenkomen, kan ze hen weer rustig begroeten. Maar terwijl ze routinematig de reservering opzoekt, jagen de gedachten door haar hoofd. Wat mankeert haar moeder? Egocentrisch mens, om te denken dat alles om haar draait. Verdorie, toen die camping er nog niet was, kon ze va-

ker langskomen. Dat is waar. Maar daar moet ze toch begrip voor kunnen opbrengen? Cathy is er immers ook nog? En dan die afstand. Het is toch iedere keer weer een heel eind rijden. Die tijd kan ze nu, in het hoogseizoen, helemaal niet vrijmaken. Mam moet haar eigen leven inrichten en niet gaan zitten wachten tot zij, Sanne, het gezellig komt maken. Wat een mekkerverhaal. Al die ziektes waar mam zelf helemaal geen last van heeft. Wat kan het mij nou schelen wat al die mensen mankeert, denkt Sanne opstandig. ‘Als u hier even wilt tekenen? Dan zal ik u uw plaats wijzen. U mag met de auto erheen om de kampeerspullen te brengen. Daarna moet hij buiten op de parkeerplaats.’

‘Wat weinig ruimte,’ zegt de vrouw teleurgesteld, als Sanne de plek heeft aangewezen.

‘Het is momenteel erg druk. Als het weer rustiger is, dan kunnen we wat ruimer indelen.’

‘Ik weet het niet,’ aarzelt de vrouw. ‘Op de vorige camping waren de plaatsen veel ruimer.’ Maar ook twee keer zo duur,’ zegt de man.

‘Neemt u me niet kwalijk dat ik geen tijd heb om naar uw discussie te luisteren. Als u besluit te vertrekken, dan hoor ik het wel,’ zegt Sanne. Ze knikt en keert zich meteen om.

‘Nou ja!’ hoort ze de vrouw nog veront-

waardigd zeggen terwijl ze wegloopt. Dit had ik niet moeten doen, beseft ze. Het komt door de ergernis over haar moeder, de drukte op de camping, de lange dagen werken en de weinige uren rust. Maar ik ga niet terug om excuses te maken. Laten ze maar vertrekken. Hebben ze evengoed alle campings in de omgeving afgestroopt, terwijl ze hier al gereserveerd hebben omdat we het goedkoopst zijn. Jakkas. Wat zeurt iedereen vandaag.

‘Sanne, je kunt niet zomaar weglopen van de receptie, hoor,’ zegt Frank, die haar tegemoetkomt. ‘Ik moest helemaal vanachter de bar komen om die mensen te helpen.’ Hij wijst op een jong stelletje dat op hun volgepakte fietsen de camping oprijdt.

‘Ho even, hè. Ik was op pad om mensen naar hun plaats te brengen. Die plaatsen die jij met het oog op de drukte opnieuw hebt ingedeeld. En dat duurde iets langer dan normaal, omdat die plekken nu wel erg klein zijn uitgevallen. Daar hadden ze commentaar op. Vandaar,’ zegt Sanne verontwaardigd.

‘Je moet het gewoon aanwijzen op de plattegrond. Laten ze zelf maar zoeken,’ corrigeert Frank.

‘Dat kan niet met die nieuwe indeling van

jou. Als ze vijf centimeter te veel naar rechts gaan staan, is er een plek weg,' snauwt Sanne.

'Poehpoeh, ik ga weer aan het werk. In de kantine is het tenminste wel gezellig,' zegt Frank onverschillig. Hij keert zich om en loopt weg. Sanne voelt ineens haar woede zakken en plaats maken voor een intens gevoel van machteloosheid. Ze is moe. Veel te moe. Die droom van een camping, een eigen bedrijf, ach... Is ze daar nog wel zo gelukkig mee? Ze staart Frank na, die zonder omkijken naar de kantine loopt. Samen werken aan iets wat van jezelf is... Samen? Hoe vaak zijn ze nog samen, de laatste tijd? We werken keihard. Naast elkaar. Langs elkaar heen. We wisselen elkaar af en volgen elkaar op. Maar samen? Ze haalt moedeloos haar schouders op en loopt terug naar de receptie.

'Het zal me niks verbazen als dat gezin straks weer uitcheckt,' zegt ze tegen Beau, die in een hoek in zijn mand ligt te slapen. Beau doet slaperig een oog half open en kwispelt tweemaal met het puntje van zijn staart. Als een groepje van vier meiden binnenkomt, zit Sanne weer achter de balie.

'Dat is ook geen waakhond,' opent de voorste van de vier.

‘Beau maakt onderscheid tussen gewenste en ongewenste gasten. Dus jullie moeten wel gewenst zijn,’ glimlacht Sanne.

‘Dat is een prettig idee. Even voorstellen? Joke, Annemarie, Inez en ik heet Theo. Voluit Theodosia naar een rijke oom. Ik heb het mijn ouders uiteindelijk toch maar vergeven.’ Sanne lacht nu voluit.

‘Sanne. Ik heet Sanne. Hebben jullie gereserveerd? Want anders heb ik geen...’ Ze ziet het stel mensen dat nog geen kwartier geleden zo mopperde om de kleine plek op de receptie afkomen. Aan het vastberaden gezicht van de vrouw kan ze zien, dat die een besluit heeft genomen.

‘Ik denk... dat ik wel een plekje voor jullie heb.’

‘Dat ene gezin is weer vertrokken. Op hun plek staan nu vier meiden met twee kleine tentjes. Alles zit mudvol. Ik heb een bordje op de receptie gehangen, want het heeft nu geen zin meer om daar te blijven zitten,’ zegt Sanne aan de bar tegen Frank. Die poetst wijnglazen en kijkt haar even onverschillig aan.

‘Mooi. Er zijn nog genoeg andere dingen te doen.’

‘Ik dacht erover om een paar uur rust te nemen. Even in bad, even een uurtje slapen.’

‘Moet je zelf weten,’ vindt Frank. Hij keert zich naar een echtpaar aan de bar en vervolgt zijn gesprek. Even blijft Sanne nog zitten. Dan laat ze zich van de barkruk zakken en loopt zonder iets te zeggen weer naar buiten.

‘Mam, als je vanavond tijd hebt, kunnen we het dan eens over de toekomst hebben? Ik heb een aardig plan ontwikkeld, dacht ik,’ zegt Wichard, die met Tamara op weg is naar het speelveld om spelletjes te doen met de kinderen van de camping. Tamara heeft haar feeën-

kostuum aan en zwaait met haar toverstaf.

‘Gouden bergen, drakentanden, paarlen stromen, prullenmanden!’

‘Wichard, ik ben op dit moment te moe voor de toekomst. Ik wil liever in bad en dan naar bed,’ verzucht Sanne.

‘Veren kussens, negerzoenen, donsdekbedden, voetbalschoenen!’ oefent Tamara.

‘Houdt dat nooit op?’ informeert Sanne bij Wichard.

‘Ze is er een week geleden mee begonnen. De kinderen vinden het prachtig. Maar het begint op een serieuze afwijking te lijken,’ grijnst Wichard.

‘Flauwekul en meidengekken, onzin, al die moedervlekken,’ moppert Tamara lachend, zwaaiend met haar staf.

‘Ik ga maar gauw,’ besluit Sanne. Ze zwaait ten afscheid en loopt door.

Pas als ze zich in het hete badwater laat zakken, voelt ze de rust een beetje weerkeren. Misschien ziet ze alles wel te somber in. Ze moet eens goed met Frank praten. Zorgen dat er in hun drukke schema wat ruimte komt voor hen samen. Misschien samen achter de bar. Dat alleen al zou gezellig zijn. Van die simpele oplossing wordt ze zo ontspannen, dat ze bijna in

bad in slaap dommelt. Loom stapt ze eruit, om even later in bed te duiken, heerlijk tussen de koele lakens.

‘San...’ fluistert een stem.

‘Ik lig net,’ mompelt ze.

‘Je ligt al uren. Het is acht uur. In de avond!’

‘Hoe laat?!’ Ze schrikt op, gaat meteen zitten. Frank zit aan het voeteneind en kijkt haar bezorgd aan.

‘Jij was helemaal van de wereld. Ben je dan zo moe?’ vraagt hij. ‘Ja. Bekaf,’ beaamt Sanne. ‘Maar ik was niet van plan om door te slapen. Ik dacht, een uurtje...’

‘Wil je eruit? Heb je trek? Of blijf je liever liggen?’ vraagt Frank goedig.

‘Kan dat? Ik bedoel, kunnen jullie me missen? Ik zou dolgraag gewoon door blijven slapen,’ bekent Sanne eerlijk.

‘Tamara helpt vanavond mee in de bar. En Wichard natuurlijk. We hebben je helemaal niet nodig,’ lacht Frank. Hij kijkt een beetje schuldig. ‘Je ziet wit,’ zegt hij.

‘Dat komt doordat ik net wakker schrok. Ik droomde niet eens,’ beseft Sanne.

‘Ga maar lekker slapen,’ zegt Frank. Hij buigt zich over haar heen en kust haar op het voorhoofd.